

samme og benytte den hver efter sin bedste Overbeviisning. De kunne altsaa ikke have Andet end Splid og Riv i den Anledning, som altsaa maa bevæge dem til, enten at sælge den, eller leve i en fortsat Splid og Riv om denne Eiendom, som de ikke lovlig kunne adskille. Derfor mener jeg, at en saadan Indskrænkning dog virkelig er en Indskrænkning i Eiendomsretten, og da det ikke kan skjønnes, at denne Indskrænkning tjener til at fremme det almene Bedste, ikke heller til at befordre Skovculturen, saa seer jeg ingen Grund til, hvorfor disse Paragrapher bør bevares. De større Skove, saavel af Statens som de større private Hærskabskove, som bestaae af mange Hundrede Tønder Land, ville de selv vide at bevare i deres Heelhed, da de jo ingen Interesse have ved at adskille dem; men de mindre Selveiere have en større Interesse ved at faae deres Skove udstykkede, hvor der er Skov paa deres Eiendomme, og for deres Skyld mener jeg, at denne Indskrænkning er aldeles urigtig, og vil gjøre betydeligt Indgrib i deres Eiendomsret, som slet ikke her kan skjønnes at komme i Strid med det Offentliges Bedste; thi vil Staten sørge for større Skovtilvæxt hertil, da kan Staten dertil købe Skovjord. Det er af disse Grunde, at jeg har stillet det Forslag, at disse Paragrapher maae falde bort, da de henhøre enten til en anden Skovudvikling eller til, hvad der allerede er gjældende Regler i Skovlovgivningen, og ikke her bør komme i Betragtning ved Udstykningsgen af Ager og Eng.

Krieger: Den § 11, hvis Udeladelse Udvalget har foreslaaet, er i det Væsentlige den Bevillings-Paragraph, som skulde hjemle Regjeringen nogen Afvigelse fra Lovforslagets almindelige Regler. Det vil jo være en Følge af denne Lovs Udgivelse, at, forsaavidt ikke Loven selv hjemler nogen Bevillingsmyndighed, saa vil Bevillingsretten aldeles bortfalde; der vil altsaa ikke kunne gives nogen Bevilling, hverken til Sammenlægning eller til Udstykning, som ikke udtrykkelig var forbeholdt Regjeringen i Loven. Alt fra først af har der slet ikke været tænkt paa nogen som helst Bevillingsret med Hensyn til Sammenlægninger. Det kan dog vel være, at det, selv som Lovforslaget

oprindelig stod, kunde være nødvendigt, at en Bevillingsret blev opretholdt, idet jo nemlig Forslaget, som det fra Regjeringens Haand kom, ophævede den tidligere bestaaende uindskrænkede Sammenlægningsret med Hensyn til Hovedgaardsjorderne. Saaledes som § 1 nu er vedtagen — og jeg tillader mig i Forbigaaende at beklage, at jeg selv, paa Grund af en ved en tilfældig Anledning fremkaldt Forverling af Minoritetens første og andet Forslag, ved min Stemme bidrog til Resultatet — troer jeg rigtignok, at det dobbelt vil være nødvendigt at forbeholde en Sammenlægnings-Bevillingsret, med Hensyn ogsaa til anden Jord end Hovedgaardsjord. Hvad Udstykningsgen angaaer, saa komme vi senere til et Forslag af Udvalget med Hensyn til Bevillingsrettens Forbehold, men det er dog vel et Spørgsmaal, om ikke ogsaa her denne Bevillingsmyndighed er stillet for indskrænket. Det er jo aldeles vist, at det var bedst, om man kunde undvære Bevillingsmyndigheden, men i en Sag af denne Natur turde det vel være, at det var meget betænkeligt at sætte den indenfor saa snævre Grændser, som det Forslag, der deels fra Regjeringens Side deels fra Udvalgets Side er fremkommen.

Udførelsen: Hvad Skovudstykningsgen angaaer, maa den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgfreds (Sørensen) have overseet, at Forordningen af 3die December 1819 § 6 udtrykkelig bestemmer, at Skove og Skovlodders Udstykning ikke kan forventes bevilget i Lodder paa mindre end 100 Tønder, og det endda kun, forsaavidt saadanne Delinger kunne finde Sted uden Skade for Skovene. Den af mig paaberaabte Regel har altsaa en saa klar Lovhjemmel som muligt, men dette udelukker naturligvis ikke Lovgivningsmagtens Ret til at forandre den; men det vilde være høist betænkeligt, navnlig med Hensyn til de store Strøg af Landet, hvor Skovbestanden er meget utilstrækkelig, dersom man vilde tillade noget, som aabenbart vilde føre til dens usejlsbarlige Undergang. Der er Intet, som har skadet Skovculturen saameget, som at Skovene ved Udstykningsgen ere deelte i mange smaa Lodder, fordi disse smaa Lodseiere hverken have tilstrækkelig Kyndighed